Josef Gabris din Bratislava cel mai bun aeromodelist din lume

Să devii component al reprezentativei cehoslovace de aeromodelism nu e lucru ușor! Aceasta o știu bine aeromodeliștii din Republica Cehoslovacă, al căror număr a ajuns astăzi la 40.000. O știe prea bine și aeromodelistul slovac Josef Gabris, deoarece el a fost promovat în echipa reprezentativă abia după șase ani de pregătiri asidue, după multe zboruri experimentale, succese și... avarii a zeci de modele.

E drept, Josef Gabris are acum 25 de ani, dar cînd — după o serie de rezultate înalte obținute în concursuri de calificare și selecție — antrenorul de stat l-a anunțat că el s-a calificat pentru a participa la campionatele mondiale din Belgia, ochii săi s-au aprins ca ai unui băiețandru.

— Gabris nu are încă experiență dar pilotează ca un adevărat maestru— spuneau specialiștii care urmăriseră zborurile modelelor sale.

Peste cîtva timp, „prea puțin" experimentatul aeromodelist din Bratislava, Josef Gabris, se afla pe terenul sportiv din capitala Belgiei. Simțăminte de tot felul îl cuprinseseră... Era pentru prima oară cînd participa la o întrecere internațională de aeromodelism, iar despre adversarii săi știa că sînt maeștri încercați. Belgianul Schtuffs și „acrobații" italieni îi inspirau multă îngrijorare. Numărul său de participant era 32. Severitatea arbitrilor arătată față de concurenții care îl precedaseră era încă un motiv de grijă pentru tînărul reprezentant al R. Cehoslovace.

Dar iată că modelul lui Gabris a luat calea văzduhului! Urmează „opturi", zbor în spirală, întoarceri peste aripă. De trei ori a fost repetat complexul obligatoriu de figuri. La anunțarea rezultatelor arbitrii fac cunoscut: *titlul de campion mondial pe 1958—1959 este atribuit sportivului cehoslovac Josef Gabris.*

Acum, Josef Gabris activează la aeroclubul regional în calitate de instructor de aeromodelism. Antrenorul său, maestrul emerit al sportului Zdenek Gusicek, spune despre el: „Gabris nu ne-a dezamăgit. El s-a dovedit cel mai disciplinat, cel mai perseverent, cel mai modest și în același timp cel mai capabil dintre toți membrii reprezentativei cehoslovace".

Așa s-a arătat a fi Gabris la Bruxelles, așa este el totdeauna — modest, harnic, serios.

Tbilisi își așteaptă oaspeții

IN PREAJMA FINALEI CAMPIONATULUI DE ȘAH AL U.R.S.S.

Anul sportiv 1959 debutează cu o mare competiție șahistă: este vorba de finala celui de al 26-lea campionat al U.R.S.S., care începe la Tbilisi la 9 ianuarie.

Vor lua parte la întrecere 20 dintre cei mai buni jucători ai țării. Au fost invitați să ia parte fostul campion al lumii **V. Smislov**, al doilea clasat la turneul candidaților, **P. Keres** precum și participanții la turneul interzonal de la Portoroj, campionul U.R.S.S. **M. Tal, T. Petrosian, I. Averbach** și **D. Bronstein.** Alături de ei participă jucătorii calificați în patru grupe semifinale, marii maeștri **E. Gheller, V. Korcinoi, B. Spasski, M. Taimanov,** maeștrii internaționali **E. Vasiukov, R. Nejmetdinov, S. Furman, R. Holmov,** maeștrii **N. Krogius, A. Lutikov, A. Nikitin, L. Polugaevski, I. Iuhtman** și **B. Gurghenidze.**

Nu va lua parte la turneul final campionul mondial Mihail Botvinnik, invitat să joace la tradiționalul turneu de Crăciun de la Hastings (Anglia).

In felul acesta, în capitala Gruziei se vor aduna 10 mari maeștri și 10 maeștri. Doar 4 dintre participanți, **Vasiukov, Nikitin, Iuhtman** și **Lutikov** sînt debutanți în finala campionatului țării.

Simpla lectură a numelui jucătorilor ne dă imaginea forței deosebite a acestui turneu, care întrece oricare concurs internațional de primă mărime organizat peste hotare.

Ca totdeauna în finala campionatului de șah al U.R.S.S., se așteaptă o luptă aprigă. De pe acum amatorii fac calcule și-și pun întrebarea dacă **Mihail Tal** va reuși să cucerească pentru a treia oară consecutiv titlul de campion, stabilind astfel o performanță unică în istoria competiției. Pînă acum doar **Bogoliubov, Levenfisch, Botvinnik, Bronstein** și **Keres** au reușit să cîștige de două ori la rînd campionatul. In statistica competiției, însă, recordul îl deține cam-pionul lumii M. Botvinnik care a cîștigat de 7 ori campionatul U.R.S.S. Keres a cucerit de trei ori titlul.

Capitala Gruziei s-a pregătit să întîmpine cum se cuvine pe oaspeți. Concursului i-a fost afectată cea mai mare sală a orașului, cea a teatrului Rustaveli. Și totuși, se poate prevedea de pe acum că și această sală se va dovedi neîncăpătoare față de numărul mare al celor dornici să urmărească partidele. Organizatorii nu au scăpat din vedere acest amănunt, pregătind table de demonstrații și în foaierele teatrului precum și într-o serie de cluburi ale orașului. Tipografiile sînt gata să editeze buletinul special al finalei. Acest buletin cuprinzînd toate partidele ce se vor juca la campionat va fi solicitat, desigur, nu numai în țară, ci și peste hotare unde sînt urmărite și studiate cu multă atenție toate realizările fruntașilor șahului sovietic.

Finala campionatului de șah al U.R.S.S. va constitui deopotrivă și prilejul unei masive popularizări a sportului minții în rîndurile tineretului. Secția de șah a Comitetului Republican pentru Cultură Fizică din R.S.S. Gruzină a alcătuit un plan foarte vast. Participanții, secundanții, antrenorii și cronicarii prezenți la finală vor susține simultane, conferințe și lecții în întreprinderile, fabricile, uzinele, școlile din Gruzia.

Au fost stabilite o serie de premii care vor fi acordate participanților. Premii pentru cel mai mare număr de victorii, pentru partidele cele mai frumoase, pentru cea mai bună comportare în ultimele cinci runde, vor fi de asemenea acordate de Comitetul Central al Comsomolului din Gruzia, de Comitetul Republican de Cultură Fizică, de redacțiile diferitelor ziare.

Iubitorii de șah din Gruzia așteaptă cu nerăbdare pe cei mai buni șahiști ai Țării Sovietelor.

Paul Keres și Viktor Korcinoi, doi pretendenți la titlul de campion de șah al U.R.S.S., în timpul unei partide desfășurată la o ediție trecută a competiției

Intîlnirile de box Italia—Romînia au ridicat probleme care se cer rezolvate cît mai urgent

O dată cu disputarea meciurilor Italia-Romînia, boxerii noștri și-au încheiat activitatea internațională pe anul 1958. După cum se știe, ei au pierdut cele două întîlniri susținute în Italia. La întoarcerea sportivilor romîni am discutat cu doi dintre componenții formației noastre: Gheorghe Negrea și Dumitru Gheorghiu. Ei ne-au spus că selecționata Italiei s-a prezentat excelent, mai ales ca pregătire fizică dar că, după părerea lor, unele decizii (în meciurile Linca-Rossi și C. Dumitrescu-Adani) au privat pe sportivii noștri de victorii deplin meritate, care ar fi inversat rezultatul celei de a doua întîlniri.

Indiferent de aceste opinii, un lucru este însă clar: în meciurile cu selecționata Italiei, pugiliștii noștri nu s-au prezentat la adevărata lor valoare, arma noastră principală — combativitatea — constituind, de data aceasta, punctul nevralgic al întregii echipe. In mod surprinzător cei mai mulți dintre reprezentanții noștri au adoptat un stil de luptă defensiv.

Comportarea boxerilor romîni în recentele confruntări internaționale ridică o seamă de probleme care se cer a fi rezolvate cît mai curînd. Pugiliștii noștri au în față două importante competiții: campionatele europene (la Lucerna, în mai 1959) și Jocurile Olimpice de la Roma din august 1960. Cum se vor prezenta pugiliștii romîni la aceste mari confruntări ale boxului amator, mai cu seamă că noi avem de apărat prestigiul cucerit la Melbourne și la Praga? Iată o problemă la care trebuie să ne gîndim încă de pe acum. Firește, sînt multe, chiar foarte multe lucruri de făcut și tocmai de aceea socotim că a venit timpul ca federația de specialitate să ia măsurile cele mai eficiente.

Prima și cea mai acută problemă este, după părerea noastră, aceea a uniformizării procesului de instruire-antrenament al boxerilor. In situația actuală, antrenorii de box din țara noastră își pregătesc elevii în mod diferit, fiecare după cunoștințele lor, așa cum crau instruiți și ei cînd activau ca boxeri. Cunoștințele antrenorului — bune sau rele — se transmit tinerilor noștri pugiliști și astfel asistăm deseori la mijloace de luptă diferite. Tov. Marin Niculae, secretarul general al F. R. Box ne spunea deunăzi că *„pugiliștii italieni nu fac mișcări inutile în ring, sînt stabili pe picioare cînd acționează. Atunci cînd lovesc, o fac cu toată hotărîrea și trimit în serie numeroase lovituri. In plus, ei sînt foarte rezistenți, fapt care le dă posibilitatea să se afle într-o permanentă ofensivă".* Toate acestea au făcut ca atît la Roma cît și la Ferrara boxerii romîni să nu-se poată impune și să adopte o tactică defensivă.

Meciurile de la Roma și de la Ferrara (ca și cele disputate în compania echipelor R.P.F. Iugoslavia și R. D. Germană) au ridicat și o altă problemă de importanță majoră. Se simte cu tărie necesitatea unei primeniri în cadrul lotului nostru reprezentativ, a lărgirii actualei componențe a lotului, prin promovarea cu curaj a elementelor tinere, capabile să ne reprezinte cu cinste. Meciurile cu selecționata Italiei (și nu numai acestea) ne-au dovedit că cel puțin la 5 categorii — din 10 — (muscă, semiușoară, ușoară, semimijlocie și mijlocie mică) actualii echipieri dau semne de oboseală, nu mai reușesc decît rareori să furnizeze partidele de calitate cu care ne obișnuiseră altădată. Dar, bineînțeles, nu numai lotul reprezentativ are nevoie de boxeri tineri, bine pregătiți fizic și tehnic. In general, se simte nevoia acordării unei atenții mai mari tinerilor care dovedesc talent și dragoste pentru acest sport. Ne referim la Stroe Trifan, Petre Zăinescu, Mihai Ghiorghioni, Gheorghe Dumitru, Fr. Pazmany, Vasile Ionescu, Tr. Stuparu, Andrei Farcaș și la mulți alții. Fără îndoială că Federația Romînă de Box a încurajat promovarea în echipele divizionare a boxerilor tineri, cu perspective. Desigur că acordarea unei atenții și mai mari acestor boxeri și pregătirii lor temeinice de către antrenori cu înaltă calificare va duce în scurt timp la ridicarea nivelului general al boxului din țara noastră, care se bucură de un frumos prestigiu internațional.

R. CĂLĂRAȘANU

Decatlonistul V. Kuznețov a fost desemnat cel mai bun sportiv sovietic al anului 1958

MOSCOVA (Agerpres). In urma unui plebiscit, ziariștii de sport din U.R.S.S. au desemnat pe cei mai buni zece sportivi sovietici ai anului 1958. Pe primul loc în clasament se află recordmanul european al probei de decatlon, V. Kuznețov, care a întrunit 275 puncte. Locul doi este ocupat de patinatorul O. Goncearenko, campion mondial absolut cu 256 puncte, iar pe locul trei se află gimnastul B. Sahlin cu 198 puncte. In continuare clasamentul se prezintă astfel: 4. L. Latînina (gimnastică) 193 puncte; 5. I. Novikov (pentatlon) 189 puncte; 6. G. Bistrova (atletism) 175 puncte; 7. A. Ilin (fotbal) 170 puncte; 8. V. Enghibarian (box) 128 puncte; 9. M. Tal (șah) 96 puncte; 10. L. Kolesnikov (natație) 90 puncte.

NOTE externe

Juan Manuel Fangio a spus „adio" automobilismului

Peste 300 de persoane se adunaseră în sala de festivități a celui mai elegant hotel din Buenos Aires... Se auzea pocnetul dopurilor sticlelor de șampanie, clinchetul paharelor... Iar prin geamurile deschise pătrundea în marele salon vuietul neîntrerupt al orașului. In această mulțime pestriță un singur om stătea nemișcat și tăcut. Era Juan Manuel Fangio, multiplul campion mondial de automobilism, pentru care veniseră acolo toți acești oameni. Despre el se vorbea cel mai mult, în cinstea lui se ridicau cupele. Și totul pentru ultima dată... „Regele vitezei", cel dintîi și cel mai bun în rîndul automobiliștilor profesioniști, părăsea sportul.

24 de ani din viața sa Fangio i-a închinat „jocului cu moartea" cum este supranumit automobilismul profesionist. Mulți prieteni de-ai lui Juan au pierit în acest timp. „Familia noastră, a alergătorilor — *spunea trist Fangio* — a devenit mult mai mică. In 10 ani 20 dintre bunii mei colegi și-au găsit moartea pe pistele de automobilism. Intîlnirea noastră de astăzi amintește mai mult adunările unor veterani care caută să uite pe cei plecați pe drumul fără de întoarcere..."

24 de ani moartea a mers pe urmele lui Fangio și dacă Juan a reușit să iasă învingător din acest sinistru joc, explicația trebuie căutată în excepționala sa abilitate și măestrie, dar și în prudență.

„Acolo unde virajul permite o viteză de 150 kilometri pe oră — *spunea despre Juan un adversar* — Fangio coboară viteza la 140, în timp ce concurenții ceilalți sau coboară la 145, sau o urcă la 155 și se răstoarnă"

E greu de găsit un om care să cunoască și să iubească automobilul mai mult decît Fangio.

„Niciodată n-am considerat mașina — *declară alergătorul* — doar un simplu instrument pentru obținerea victoriei. Ea a făcut totdeauna parte din mine. In 1948, la Reims, cînd mi s-a rupt schimbătorul de viteză am simțit o durere de parcă s-ar fi sfîșiat ceva din trupul meu. In calitate de campion care se retrage pot da un singur sfat tinerei generații: priviți automobilul nu ca pe un motor rece, ci ca pe un cal înspumat care gonește împreună cu călărețul într-o perfectă armonie!"

La Fangio pasiunea pentru automobilism este veche. La vîrsta de 11 ani, fiind copilul sărac al unui emigrant italian și trebuind să-și cîștige pîinea, el s-a angajat la un garaj. Acolo a lucrat 17 ani pînă cînd a deveni alergător de concurs. Cariera sportivă a lui Fangio a început printr-un insucces. Automobilul de construcție proprie, din piese adunate, nu l-a dus nici pînă la jumătatea primei curse din viața sa. Acolo automobilul s-a desfăcut în bucăți. Treceau anii, ani grei de aprigă luptă pentru existență. Fangio a trebuit să ia parte la curse infernale desfășurate în pustiu (cu morți de insolație), să gonească pe drumuri de munte abia accesibile, să treacă prin mari peripeții.

Juan Fangio a fost un om dornic să stea departe de mașinațiile afaceriștilor. Și totuși din primii ani ai gloriei sale sportive el a fost transformat într-un instrument al politicienilor și afaceriștilor. Dictatorul argentinian Peron, care l-a făcut pe Fangio un fel de „automobilist al curții", etala peste tot numele său. Juan era pe larg folosit, în scop de reclamă, de diverse fabrici de automobile. Firmele „Alfa Romeo", „Ferrari", „Masseratti" și „Mercedes Benz" au dus un veritabil război pentru dreptul de a se numi „protejatorii" marelui sportiv. Astfel Fangio a fost înlănțuit de cătușele exploatatorilor. El nu avea dreptul să decidă nici măcar asupra propriei sale persoane. Pe el îl comandau alții. Astfel, proprietarul companiei „Alfa Romeo" și-a făcut socoteala că afacerile sale vor merge mai bine dacă Fangio va lua parte, pe un automobil al acestei firme, la Marele Premiu al Americii de Sud. Traseul străbătea (noaptea) un greu drum de munte iar organizatorii nu luaseră nici cele mai mici măsuri de precauție pentru viața alergătorilor. O minune l-a salvat pe Fangio de la moarte. Colegul său de echipă a fost mai puțin norocos, pierind cînd automobilul s-a prăbușit în prăpastie.

Fangio a terminat aproape leșinat o altă cursă disputată pe un platou încins de soare. Și mai tragic s-a încheiat alergarea de la Monza (Italia). Juan abia alergase în Irlanda și a fost silit de patronul său să concureze în Italia. In acest scop el a trebuit să străbată într-o singură noapte distanța de la Paris la Monza, sosind la start cu două ore înainte de începerea competiției. Rezultatul: o pană în turul III și fractura coloanei vertebrale...

Fangio a mărturisit că încă în 1957 luase hotărîrea să părăsească sportul dar n-a reușit s-o facă. Prea îl țineau strîns în ghiarele lor patronii. Și doar acum ia sfîrșit dramaticul său joc cu moartea.

Dar și această „despărțire" a fost transformată — împotriva voinței lui Fangio — într-un prilej de reclamă veroasă. I s-a propus să ia parte la cursa de „adio" de la Indianopolis. Această cursă avea un traseu primitiv, pe care succesul era condiționat doar de forța fizică și de rezistența automobilistului.

„La Indianopolis nu există spațiu necesar pentru manifestarea măiestriei alergătorului — *a declarat Fangio.* Trebuie doar să apeși pînă la capăt pe accelerator. Automobilul ce mi s-a oferit era un Offenhauser de mîna a treia. Organizatorii doreau să-mi pună numele pe afiș, dar nu vroiau să mă vadă învingător".

Dar, pentru prima și ultima oară, Fangio a mers de-a curmezișul planurilor afaceriștilor și a sosit primul la finiș.

In lunga și laborioasa sa carieră, el a concurat în 23 de țări ale lumii. In 1951 a devenit pentru prima oară campion al lumii și de atunci nu a mai cedat nimănui titlul.

Atunci de ce „regele vitezei" părăsește arena în floarea puterei sale? Nu există în lume un om care să iubească și în același timp să urască cu atîta patimă automobilismul ca Fangio. In sportul profesionist sînt obișnuite asemenea paradoxuri.

„Bucuria primilor ani s-a stins de mult — *spune cu tristețe Fangio.* Imi este epuizat nu numai trupul, ci și sufletul. Nu mă voi mai apropia niciodată de pistă, nici măcar ca spectator".

Cu aceste cuvinte, sunînd ca un blestem la adresa sportului profesionist, a părăsit automobilismul marele alergător Juan Manuel Fangio.

(După „Sovietski sport")